

Opinió de FAU

Federación Anarquista Uruguaya

15 de gener del 2009

L'Estat d'Israel i la seva producció quotidiana d'horror criminal Davant tanta bestialitat, avui tots som Palestins.

Les imatges i notícies diàries produeixen calfreds, fereixen la sensibilitat de qualsevol bé nascut. Nens i mares enterrats sota la runa. Famílies senceres enterrades amb casa i tot. El poble palestí bombardejat implacablement, bestialment. Una vegada i una altra, avions israelians llancen les seves càrregues mortíferes sobre la població de Gaza. Corre sang i mort ininterrompudament. Les famílies no donen a vast a plorar als seus morts. El pànic de tota una població indefensa és terrible. És el padimoni desencadenat amb supèrbia, racisme i menyspreu per la vida de la gent que viu a Gaza. És àrab i palestí i la seva vida no importa. Tots ells són efectes "col·laterals". A la supèrbia assassina la cobreix una alta tecnologia que la posa a distància del perill. Llancen un poder bèl·lic infernal, sofisticat, contra una població inermes. L'acarnissament no té límits i les declaracions, els discursos que acompanyen el crim massiu, aquesta massacre dolorosa, és quasi increïble per l'absurd, pueril i bestial. Els nous "aris" menyspreen la intel·ligència dels pobles del món. Pares amb els cadàvers dels seus nens morts o mutilats recorren els carrers de Gaza. És tant el dolor que ja ni llàgrimes pot produir. Escoles o mesquites que volen pels aires amb tot ser humà que es troba dins. No hi ha cap seguretat i la mort és un convidat permanent en cada casa de família. Dir que això és dantesc seria no dir res.

L'estat terrorista d'Israel, el soci d'EUA, que a més compta amb la complicitat de tants altres estats i organismes internacionals articulats amb el poder dominant segueix el seu propòsit de plom fos, de cossos fosos a plom i fòsfor sense que cap indicatiu de l'esmentat "humanisme" occidental i cristià apunti en aquest univers seu ple de crueltat que sembla no tenir límits.

Pertany al capitalisme avançat, forma part de l'estructura imperialista de torn, té les seves delirants ambicions i les armes que vulgui, la bomba atòmica inclusivament, per a portar endavant els seus projectes expansius i d'utilització insensible de tot àrab que agafi per davant. Se sap, un mecanisme així no té perquè tenir sensibilitat. La seva dinàmica no té a veure amb aquests valors o sentiments.

La síndrome nazi en l'estat terrorista d'Israel.

Es parla de la síndrome d'Estocolm quan un segrestat acaba identificant-se d'alguna manera amb el seu segrestador. La població jueva va patir l'inenarrable a les mans dels nazis, va ser l'holocaust, els camps de concentració, els forns crematoris. Tot això que profundament repudiem. Però avui, com a Estat, aquella víctima que va merèixer la solidaritat del món realitza les mateixes pràctiques dels seus victimaris. Millorades encara en el que a crueltat es refereix. Compta amb més instruments de mort, fa extermini quasi amb impunitat, compta amb suport o tèbia crítica dels poderosos estats "democràtics". Fins i tot amb tèbia complicitat de molts Estats àrabs. Això sí, va millorar el seu mestre nazi, té, diuen ells, "llibertat d'expressió" al seu interior. No importa que aquesta esmentada "llibertat" sigui manipulada, que els mitjans de comunicació fonamentals pertanyin als rics i poderosos. No importa que tota una malla ideològica modela opinions i fabriqui odis racials per a predisposar al seu poble contra el "temible enemic terrorista". Però a diferència del seu mestre que va inocular el germen que avui despleguen no precisen camps de concentració petits, prenen tota una ciutat i la seva gent i la transformen en camp de concentració; no precisen forns crematoris, tenen el seu fòsfor i bombes per a incendiar i massacrar als seus "enemics". Cerquen la mateixa "solució final", que no quedi un palestí o àrab si és possible ni per a mostra. Agermanats en un mateix sentiment i practicant en aquest altre context històric una estratègia molt semblant a la dels nazis, tenen la seva especificitat. És cruelment més consistent perquè pertany a aquesta etapa de desenvolupament del capitalisme i de comportament singular de l'imperialisme. Un imperialisme que si bé el seu nucli dur no s'ha modificat, si s'ha revestit amb enormes avanços tècnics científics i ha anat tirant per la borda, fins on li és possible, tot allò que millora les condicions de vida dels pobres del món. Aquelles condicions que no van ser regalades sinó bregades i conquerides pam a pam i que van tenyir de sang obrera i popular tant de terreny social.

Jack l'Esbudellador i l'estat d'Israel. El terrorisme ideològic i superb per a cobrir abusos.

L'estat d'Israel, el seu govern i tots els seus còmplices, inventen discursos que pretenen ser de "sentit comú" per a convèncer desprevinguts, per a complaents i també per a aquells que no han seguit ni saben la història d'atrocitats i invasions per ells comeses contra els territoris que avui a foc, fòsfor i metralla mantenen. Creen discursos d'exclusió on deixen com legítimes només un conjunt de paraules que pretenen siguin indiscutibles. Són les paraules i els conceptes que resulten comuns per la seva repetició i per una legitimació treballada meticulosament. Amb això intenten impedir qualsevol anàlisi que produeixi un saber diferent sobre el que passa. Amb aquesta lògica *Jack* també podria haver articulat un discurs de "sentit comú" per a les seves pràctiques. És possible que a *Jack* no l'estimés sa mare i els seus pares li pegaran lleig. El que implicaria que si a mi em van donar forns crematoris jo tinc dret a cremar pobles, a esquarterar sers humans. No és bona lògica i estimem que una vegada analitzada ningú la compartiria.

Amb el poder econòmic i polític que posseeix dins d'Israel i en altres llocs més el terrorisme ideològic que està explícit o implícit en els seus discursos els juguen el govern i Estat d'Israel tractant d'impedir oposicions o repudi a la seva política bel·licista i ja carnissera. Usen l'antisemitisme d'un altre moment històric i que tant repugna per a acusar amb aquest sentiment a qualsevol que rebutgi el que està fent. És un ús demagògic que intenta intimidar i fer ús de situacions que li haurien de ser "sagrades". En aquests repudis que neixen del fons dels millors sentiments no hi ha antisemitisme sinó sensibilitat humana i desig de justícia. No es corre amb el ponxo de l'antisemitisme demagògic i oportunista aquest sentiment de part de molts pobles que ja han guanyat el carrer repudiant la barbàrie.

Fidel representant dels poderosos en la civilització occidental i cristiana. Projecció d'una tecnologia de poder que arriba amb el sistema capitalista.

Diuen investigadors quins mecanismes va anar muntant aquesta estructura de dominació en el seu desenvolupament històric. Ens comuniquen que en aquest període històric: "es troben entremesclades quatre grans formes de tàctica punitiva... tenen cadascuna, en funció de les societats i de les èpoques, un paper quasi exclusiu, o almenys privilegiat". Elles serien per exemple: "deportar, expulsar, desterrar, enviar fora de les fronteres, impedir el pas a determinats llocs, destruir la casa, esborrar el lloc de naixement...marcar, ferir, amputar... imposar una tara d'una manera artificial i visible, en suma, apoderar-se del cos i gravar en ell les marques del poder". Bé, no es pot negar que l'Estat terrorista d'Israel és conseqüent, amb l'actualització deguda, del que és constitutiu de la matriu del sistema capitalista. Per al món de la dominació, l'opressió i l'explotació no potser és l'Estat d'Israel una expressió genuïna? Per a ells aquells matisos de diferència o d'inoportunitat són problemes menors, mera tàctica a ajustar. Ahir i avui estan els esdeveniments semblants d'Afganistan i Iraq. Genocidis sagnants de pobles abonats, entre altres, amb delit per l'Estat d'Israel.

No mesclém els pobles i els Estats.

Hem estat sempre per l'autodeterminació dels pobles i no identifiquem mai pobles amb Estats. L'Estat en aquest univers de dominació d'un sistema com el capitalista és una esfera que s'articula per a produir la reproducció amb altres esferes com l'econòmica, jurídica, militar, ideològica més un conjunt institucional i una sèrie de mecanismes específics que circulen per tot el cos social.

No confonem llavors el poble d'Israel amb el seu Estat sionista. Al marge, lamentablement, de la qual cosa els aparells productors de nocions, representacions i sentiments hagin pogut [internalitzar](#) en aquest poble, com en el nord-americà, no és un altre cosa igual que l'estructura de poder.

Que fan els Palestins en Palestina? Perquè no se'n van?

Aquesta ridícula pregunta sembla que estigués en boca del govern i Estat d'Israel. Clar és gent conservadora, es va acostumar a estar a la seva casa. Caram que són aguts aquests Palestins. Potser tant com els libanesos, que dit sigui de pas li van pegar algun que un altre cop de peu al "superhome" israelià quan no estava a l'avió o dins del tanc de guerra.

Resulta que els combatents Palestins estan en cases que queden dins de la Franja de Gaza. No serà que estan a la seva casa com qualsevol fill de veí? A aquestes altures, amb el genocidi comès, amb tants sers estimats assassinats, massacrats, mutilats, morint en hospitals que no

tenen mitjans, quants combatents més s'hauran incorporat o estaran en procés de fer-ho. Tot aquest horror ha de donar molta impotència, odi, picabaralla, ganes de fer quelcom que impedeixi l'atropellament. Que significaria a aquestes altures "arrancar-los d'arrel", fondre'ls en plom i foc a tots els resistents? La resposta es dona per si mateixa.

Per segles la població àrab ha estat en aquesta zona. També població jueva i se les van arreglar per a conviure sense problemes majors.

Tot un canvi va començar a operar-se a partir del sorgiment i activitat del Moviment Sionista Internacional que va començar a concretar la seva campanya de "Una Pàtria per als jueus a la Terra Promesa".

Com és sabut en 1948, provinent d'una resolució de l'ONU, es va fundar l'Estat d'Israel en Palestina. El nou Estat Jueu va començar una política expansionista que consistia a anar annexant, envaint, territoris àrabs per mitjà de la força, amb enfrontaments armats i fins i tot arran d'això va arribar la primera guerra àrab-israelià.

Tenim així ocupacions violentes de llocs com: Natzaret, els alts del Golán, la franja de Gaza, la part àrab de Jerusalem, Cisjordània i el desert del Sinaí. Desert de Sinaí que més endavant i mitjançant exigències i després negociacions va tornar a Egipte.

Avui Israel té el 50% més del territori original que en 1948 es fixara a través de l'ONU.

En aquest marc és que va anar expulsant els palestins de les seves terres històriques.

Al mateix temps sabem el que va anar ocorrent, el poble palestí continua lluitant en aquesta la seva terra fa 60 anys per la seva autodeterminació i per tenir els seus organismes nacionals propis. Això ha sigut impedit per Israel que va comptar per a això amb variats aliats.

La pròpia ONU reconeix als palestins com la població de refugiats més gran i més antiga del món: a Gaza viuen un milió i mig de palestins. Però això no és tot, són més de cinc milions els que viuen en camps de refugiats a Cisjordània, en el Líban, a Síria i a Jordània bàsicament.

A partir de 2005 Israel reconeix certa i limitada autonomia als palestins en la Franja de Gaza.

Però molt poc de temps després comença la política de guetos, es comencen a alçar murs per a aïllar i controlar a l'arbitri aquests territoris. Murs que són controlats per l'exèrcit. Totes aquestes limitacions i repressions sumeixen encara més en la pobresa al poble palestí. És alta la desocupació, hi ha carències de serveis bàsics que ràpidament es veuen desmillorats. Ahir els palestins estaven vivint en condicions d'extrema pobresa, avui, després del bestial atac israelià, ja en condicions infrahumanes.

El sionisme ahir i avui amb respecte al món àrab Impuls d'una política de terror, discriminació, i violència assassina El Palestí com "anormal".

"La gran família indefinida i confusa dels "anormals" que atemoreix de forma obsessiva a les gents de finals del segle XIX no assenyala simplement una fase d'incertesa o un episodi un tant desafortunat de la història de la psicopatologia, sinó que constitueix un fenomen que està íntimament relacionat amb tot un conjunt d'institucions de control, amb tota una sèrie de mecanismes de vigilància i de distribució de l'ordre. Quan aquesta gran família es vegi totalment recoberta per la categoria de la "degeneració", donarà lloc a elaboracions teòriques irrisòries els efectes de la qual es gravaran no obstant això profundament en la realitat social".

Per a entendre esdeveniments del present es fa necessària l'anàlisi, encara que sigui mínim, de la continuïtat d'una estratègia que ha portat endavant el Sionisme durant un llarg període. Una estratègia i una ideologia on el seu nucli fonamental no ha canviat en diferents contextos històrics, si de cas el va anar adequant al que les circumstàncies permetien i a objectius diferenciats. Sí, els seus objectius van ser altres en un primer moment però ja instal·lats en territori Palestí va adquirir els rivets sinistres que avui l'adornen. Una ideologia que té components implícits d'aquest "anormal" que esmenta Foucault. Per descomptat en aquest cas el "anormal" és l'àrab, el palestí. El sionisme és la ideologia fundadora que es manifesta actualment en l'Estat d'Israel amb gravitació que es pretén decisiva per al conjunt de la vida social. Diguem de pas, el sionisme en el seu contingut discriminatori no sols va comprendre àrabs sinó també a jueus pobres. Va ser

responsable per l'extens desplaçament i atac cultural dels jueus mizrahi (jueus d'ascendència africana i asiàtica), va tractar d'anul·lar les seves diverses històries, idiomes, tradicions i cultures. Els jueus mizrahi tenen una història en aquesta regió de més de 2.000 anys. Mentre el sionisme s'arrelava, aquestes històries van ser interrompudes del seu propi esdevenir darrere de la segregació imposada per l'Estat d'Israel.

El sionisme per tant cerca convertir els jueus en blancs, que no s'assemblen als palestins és una condició per a la seva ideologia discriminatòria. Per això a pesar de la necessitat d'Israel d'integrar als mizrahi per a mantenir una majoria jueva, aquest racisme també es manifesta en la marginació i l'explotació econòmica de la població mizrahi socialment pobre.

És el mateix tipus de violència racialitzada que també inclou la forta explotació dels treballadors migratoris.

L'Estat d'Israel té poc o gens de contingut de la clàssica democràcia burgesa a nivell de determinades pautes ideològiques que li són funcionals al sistema. Amb una careta molt pobra que es cau ràpid la seva "democràcia" és de força oberta. Semblen haver fet com a pràctica regular una síntesi d'allò que diu Foucault: "la política és la guerra per altres mitjans". Fan política amb diverses i constants pràctiques de guerra.

En tal estructura ideològica la pau té poca cabuda, excepte la pau dels sepulcres.

El sionisme ha expressat en distints moments que la seguretat jueva depèn d'un estat jueu altament militaritzat. La seva violència seria la garantia.

S'ha saltat un capítol. No estima l'odi que la violència, dominació, humiliació i ultratge portaran com a conseqüència lògica en el córrer dels anys. Si hi ha una constant és que l'opressió porta de la mà la resistència.

En aquest terreny els sionistes van treballar de comú acord amb l'administració colonial britànica en contra dels habitants originaris de la regió, de la seva forma de vida, les seves tradicions, els seus somnis, la seva cultura específica. Per tant estava en l'imaginari sionista una Palestina "buida" i per a ser omplida per ells. En tal lògica la vida palestina hauria de ser desterrada, destruïda, a plom dirien avui. Era una estratègia política amb la seva corresponent ideologia que guardava relació molt estreta amb l'extermini dels "indis" que el seu nou amic EUA havia realitzat.

El projecte Sionista de la Gran Israel, el seu finançament i suport imperial

El vell projecte Sionista era crear un Estat Jueu, o "Gran Israel" en Palestina. Van dir per moments que hi havia que "desarabitzar-la i judaïtzar-la", dir això en els fets significava traure als milions d'àrabs que habitaven aquest territori per mil·lennis. Els primers assentaments jueus a la regió es deien "kibbutz".

En aquests primers passos va haver-hi finançament de poderoses organitzacions sionistes en Gran Bretanya i EUA. "En 1917, amb la "Declaració de Balfour", el banquer jueu Lord Balfour, qui era llavors ministre d'Exteriors del Govern Britànic, junt amb els líders sionistes Chaim Weizmann i el baró de Rothschild, van decidir crear el "Llar Nacional Jueu" en Palestina. Per a l'imperialisme, la idea d'un estat jueu en Palestina era atractiva perquè significava tenir un cap de platja en el cobejat orient mitjà, ric en petroli i estratègic per al domini geopolític. És per això que des d'un inici, Anglaterra i Estats Units van recolzar incondicionalment el projecte sionista. En 1920, conclosa la Primera Guerra Mundial, Anglaterra va imposar el "mandat britànic" als territoris palestins. Els palestins es van oposar i van resistir heroicament, però els britànics van imposar el seu domini per la força i a través de massacres i repressions massives contra la població àrab, van començar una forta campanya de trasllat de jueus a territori palestí. En 1940, abans de l'esmentat holocaust jueu, Joseph Weitz, director del Fons Nacional Agrari jueu, declarava: "no hem de deixar una sola aldea, ni una sola tribu..." referint-se a la neteja ètnica d'àrabs en Palestina".

Diverses massacres i genocidis, continuïtat d'una política sinistra

Vegem algunes dades que apareixen en distints escrits d'estudiosos d'aquest tema: Israel-Palestina. Pot veure's una clara política de terror amb una sinistra conseqüència.

En 1948, els britànics es van retirar de Palestina i els sionistes van proclamar l'Estat d'Israel.

Aquest mateix any, Israel va desencadenar una guerra d'extermini contra els àrabs per a obligar-los a sortir dels territoris assignats per l'ONU. Aldees senceres, com la de Dayr Yasín, situades entre Jerusalem i Betlem, van ser massacrades i cremades. Quedaven com a testimoni els milers de cadàvers d'ancians, homes, dones i nens. 200,000 Palestins van ser expulsats aquest any de les seves terres. A la fi d'aquesta guerra, Israel havia aconseguit conquerir el 78% de Palestina.

Al juny de 1967, Israel va llançar novament una guerra contra els àrabs. Aquesta guerra es va pretendre justificar com un "atac preventiu" en contra del perill àrab. La que es coneixeria com "Guerra dels Sis Dies" va acabar amb l'ocupació dels únics territoris palestins romanents, la franja de Gaza i Cisjordània, que des de llavors es coneixerien com els "territoris ocupats".

Aquest mateix any, l'ONU va exigir a Israel, en la seva resolució 242, que es retirés dels territoris ocupats, però l'Estat sionista no va fer cas. Va ser acabat 1994 que l'ONU va reconèixer en els "Acords d'Oslo" a l'Autoritat Nacional Palestina i el seu dret a controlar el 22% dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània; això vol dir, només el 5% del territori palestí original. Des de llavors, l'Estat artificial d'Israel ha violat el dret internacional fent incursions constantment als territoris sota autoritat palestina, encerclant-los, imposant controls militars, prohibint l'entrada de provisions, i realitzant assassinats massius i selectius, així com un permanent assetjament militar a la població civil.

En el marc d'aquest panorama, els problemes tàctics del present

Hi ha en el moment diverses qüestions conjunturals que es troben, de l'una i l'altra forma, també vinculades a tota aquesta problemàtica. El canvi de govern als EUA i les eleccions al febrer a Israel. El nou president d'EUA ha fet declaracions contundents de suport a la política antiàrab d'Israel: "Necessitem avançar en una política ferma encara que directa amb Iran, deixant-los molt clar que considerem inacceptable que desenvolupen armes nuclears, que el seu finançament d'organitzacions terroristes com Hamas i Hizbullah i les seves amenaces contra Israel van en contra de tot allò en el que creiem... Potser hàgim d'endurir aquestes sancions... i plantejar-los una opció molt clara... i hauran d'acceptar-la per les bones o per les dolentes". (president electe Obama en NBC Meet the Press, 7 de desembre del 2008)

Però si bé les seves opinions no deixen dubte, al mateix temps, avui li presenten una brasa calenta vessant sang quan es troba amb un país que té una situació crítica en uns quants camps i una imatge internacional desgastada. Ha d'atendre la situació del seu imperi, de l'estructura de poder que circula en aquest univers i enfortir allò que demana a crits ser atès. La potència mundial requereix reciclatge per a seguir la seva feina de gendarme del món. En aquest trencaclosques on tants interessos diversos s'entrecreuen no queda clara encara la perspectiva immediata i tàctica que el nou govern prendrà. L'expectativa existeix i aviat es revelarà. Però pot descomptar-se que no portarà res substancialment diferent.

Per un altre costat estan les eleccions que es realitzaran al febrer a Israel i aquí el bloc designat com l'extrema dreta està jugant fort les seves cartes.

L'extrema dreta hebrea i molts grups ultra religiosos jueus estan demanant una solució definitiva a aquest tema, terme tan semblant al què van usar els nazis amb ells, mitjançant l'ús indiscriminat del poder bèl·lic per a esclafar tot tipus de resistència palestina i disposar posteriorment dels seus territoris i gent al seu gust. Tenen els seus projectes, que bé poden ser definits com macabres, per al futur pròxim, dins d'ells està en el punt de mira Iran, a qui volen obligar a posar fi al seu projecte nuclear com sigui: mitjançant pressions o via un atac convencional nuclear.

I aquí convé recalcar quelcom que molts investigadors acoten, que Israel no ha sigut un instrument passiu de l'imperi ianqui, han tingut les seves iniciatives i té les seves pròpies i desproporcionades ambicions de poder. Clar està que no ha fet res d'allò més rellevant sense consulta amb els seus socis i aliats però pren iniciatives de pressió i té partidaris de l'Estat d'Israel i de la seva estratègia en molts punts claus que van de grans transnacionals a governs. En el govern mateix d'EUA tenen una determinada influència que s'ha constatat en més d'una oportunitat.

Agreguem ràpidament un poc més dels projectes de la dreta sionista. Al desembre del 2008, el partit dretà d'Israel, Likud, sota el lideratge de Netanyahu, va reunir i va proclamar la seva llista de candidats per a les pròximes eleccions nacionals (12 de febrer del 2009). La majoria dels

candidats proclamats són reconeguts com la “dreta dura”. La majoria del Partit Likud està a favor de l'expulsió de tots els palestins del Gran Israel, la captura militar de Gaza, la fi de qualsevol pretensió de negociacions de pau i el bombardeig immediat d'Iran. Podria dir-se que és aprofundir, i prou, l'actual política violenta i genocida.

Pel seu costat Obama ha suggerit recentment que Washington hauria de destruir Iran per a protegir a Israel, a la qual cosa l'Administració Bush va contestar despectivament que seria molt difícil convèncer als pares nord-americans en Kansas que els seus fills s'arrisquin a morir per incineració nuclear en honor d'un petit país a l'Orient Mitjà. Els càlculs dels personers de l'imperi, encara que els agradi d'ànima la proposta, són altres. Les experiències bel·licistes recents i el seu fracàs, no saben com sortir-se d'Iraq, més les seves conseqüències, els obliguen a haver de pensar dues vegades determinades coses. Hi ha qüestions que fins i tot per al monstre de Bush i el seu seguici són avui inviables. El suport a Israel ha sigut gran, però en tant li serveixi i sense mastegar vidre. Però l'Estat d'Israel continua pressionant i igualment els seus aliats escampats pel món.

Fets. Pronunciament de pobles al carrer Declaracions de governs a Amèrica Llatina

En uns quants països els moviments populars han guanyat el carrer repudiant el genocidi israelià. En alguns llocs expressions populars nombroses, en altres reduïda concurrència per a tan dramàtic problema. Però és una cosa que va anar creixent i que tendeix a augmentar. Al mateix temps la sensibilitat popular va ser tocada i gran part de la població veu amb angoixa, amb horror la massacre que li presenten els mitjans, a pesar que aquests la liquen tot el que els és possible. Aquestes manifestacions dels carrers i aquest sentiment finalment favorable a aquest poble que amb la seva sang es banyen els carrers té volum i genera pensaments que no són favorables a l'exterminador i els seus aliats.

En un altre terreny tenim que el govern de Veneçuela va expulsar els diplomàtics israelians i va trencar relacions amb l'Estat Israelità, això li guanya la simpatia d'un gran sector àrab i d'amplis sectors llatinoamericans. El govern de Bolívia també va trencar relacions diplomàtiques amb l'Estat d'Israel i el seu president, Morales, parla de portar el cas a tribunals que atenen els crims de Guerra.

El govern de Brasil va fer una forta declaració a través del seu president Lula: “No acceptem l'excusa del govern d'Olmert que hauria actuat en defensa pròpia. Atemptats com els d'Hamàs no poden ser respostos a través de represàlies contra civils. Aquesta és una pràctica pròpia dels nazis...”.

La resta dels governs llatinoamericans han realitzat declaracions amb matisos però la majoria molt educades, acurades de no ofendre massa a l'Estat d'Israel i no ha descuidat de ressaltar sobredimensionadament i fora de context el terrorisme d'Hamàs. Una cosa així com: que els dos dimonis deixin de barallar i que dialoguin per a la pau. Aquesta paraula pau que tan bé queda esmentar-la encara que tots els mecanismes que funcionin en el poder per a res la tenen en compte. Molts càlculs i poques nous.

Les nacions Unides i les seves resolucions innòcues. Aquest assumpte de la legalitat.

Actualment, els assentaments israelians i l'aparell de seguretat de l'Estat cobreixen més d'un 40% de Cisjordània. Quasi mig milió d'israelians viuen en assentaments a Cisjordània, Jerusalem Est i els Alts del Golan, tots els quals són considerats il·legals sota el dret internacional.

Segons el Comitè Israelità Contra Demolicions de Cases, 19.000 cases palestines han sigut demolides des de 1967.

Segons un estudi conjunt de la Universitat de Tel Aviv i de la Universitat Europea, la violència israeliana ha sigut responsable de la fi d'un 79% de totes les treves en la violència des de l'esclat de la segona Intifada, en comparació amb només un 8% per part d'Hamàs i altres faccions palestines.

Mentrestant, Nacions Unides nega rotundament les afirmacions israelianes de què combatents palestins hagin utilitzat per a llançar atacs el complex escolar de la UNRWA bombardejat el 6 de

gener, en el que van ser morts 40 civils, i ha desafiat a Israel perquè provi una altra cosa.

Cada any l'Assemblea General de Nacions Unides vota una resolució anomenada "Acord Pacífic de la Qüestió Palestina". I cada any el resultat de la votació és el mateix: quasi el món sencer a un costat i Israel, Estats Units, algunes illes del Pacífic Sud i Austràlia a l'altre. L'any passat el resultat de la votació va ser 164 enfront de 7. Cada any des de 1989 (en 1989 el resultat de la votació va ser 150 enfront de 3) el món sencer està a un costat i Estats Units, Israel i l'Estat illa de Dominica estan a un altre.

L'actualitat

Des de l'any 2000 fins abans que es produís l'actual invasió i genocidi havien estat assassinats 5.000 palestins per militars israelians en territoris palestins.

Les xifres oficials de l'ONU parlen de 1.000 morts en aquest moment, i en aquesta quantitat s'inclouen a més de 350 difunts menors de 15 anys. Només en un dia van ser assassinats més de quaranta civils palestins que es protegien dins d'una escola de l'ONU per a refugiats, i que cercaven allí arrecerar-se dels atacs indiscriminats dels tancs jueus i del terror que es viu als carrers de Gaza. Un míssil hebreu (a pesar de ser un edifici clarament identificat com de l'ONU), va ser disparat contra l'escola. És la segona escola per a refugiats que és atacada en els avanços israelians dels últims dies. No van donar xifres de quants van ser els nens que allí van morir.

A més dels bombardejos contra la població, que transformen les cases en runes dia a dia, avancen per desenes i desenes els tancs pels barris de la Franja de Gaza. Disparen contra cases, contra escoles de refugiats de l'ONU, contra les ambulàncies que socorreran als ferits, o contra els hospitals, o contra un comboi de l'ONU amb ajuda humanitària.

Hi ha ferits més de 5000 habitants palestins. No ofereix dubte això que s'està fent a Gaza, només té un nom: crims a mansalva. És així com haurien de veure-ho tots els éssers humans ben nascuts del món, tinguin les idees i creences que tinguin.

És temps d'acabar amb els eufemismes insolents del discurs dominant, amb les justificacions que intenten disfressar tanta bestialitat. Resulta cínicament obscè l'argument que fins i tot des d'escoles i centres de l'ONU es disparaven projectils contra Israel i que aquest anihilament va ser la resposta. El menyspreu i la superba acompanyen aquestes afirmacions ja repugnants.

I desgraciadament, cada nou dia que passa, ens sorprèn un acte de crueltat major. Estàvem tancant aquest treball quan vam escoltar les notícies d'avui 15 de gener. Atacs israelians toquen seu de l'ONU i un hospital i oficines de mitjans de premsa, tres empleats de l'agència van quedar ferits. Els bombardejos israelians del matí van tocar també a un hospital en Ciutat de Gaza. Al mateix temps, dos càmeres palestins van resultar ferits en un dels atacs de l'exèrcit israelià contra un edifici a la Ciutat de Gaza que alberga les oficines de diversos mitjans àrabs i internacionals

Les tropes israelianes van atacar aquesta matinada novament amb fúria causant la mort d'almenys 16 palestins. Els bombardejos de l'aviació israeliana es van concentrar a les ciutats de Gaza, Khan Yunis i Rafah. L'hospital a Gaza tocat per tirs israelians estava envoltat en flames. Enmig del pànic, els familiars dels malalts tractaven d'evacuar a aquests i als ferits ingressats en dies passats, així com als bebès prematurs encara a les incubadores per a fugir de les flames. Al mateix temps, el so de tirs israelians ressonava als voltants de l'hospital al Quds. De l'edifici de l'hospital sortien grans columnes de fum. Les oficines administratives i un ala mèdica de l'hospital al Quds, al barri de Tal a l'Hawa, a la ciutat de Gaza, havien sigut tocades prèviament durant la jornada per obusos israelians. Aquests tirs van desencadenar un incendi provocat per "obusos de fòsfor".

Quina pau efectiva es pot aconseguir amb aquesta actitud bel·ligerant, invasora, criminal, despietada que ocupa per la força de les armes els territoris dels seus veïns i que expulsa els palestins de les seves terres originàries i assassina a mansalva? Tot indica, que d'una manera o d'una altra, la lluita popular es prolongarà en el temps.

Amb la lluita dels pobles sempre!